

KAAI
THEATER

BURNINGICE#10

Heike Langsdorf/radical_hope
Mount Tackle

3/12 – 20:30 + 4/12– 15:00 – Kaaitheater
performance • 60 min

MATINEE KADEE On this occasion, children can accompany their parents to the performance.

CREDITS

by

Heike Langsdorf

in co-creation with

Lilia Mestre (performance matters, overall),

David Helbich (acoustic matters),

Ief Spincemaille (scenographic matters),

Leila Boukhalifa (sewing queen),

Michaël Janssens (assisting space and light),

Anna Luyten (important talks & performance),

Raquel Santana De Morais (drawings),

Mathieu Hendrickx (*Mount Tackle*, the video),

Kristof Van Baarle, Alex Arteaga (artistic dialogue),

Christoph Ragg (all levels, from day one),

Tiziana Penna (audience matters),

Karlien Torfs, Wayaba Tokpwi, Dieudonné Zoko,

Adil Mabchour (joining the process)

administrative shelter

Krul vzw

co-production

Kaaitheater, Buda, Vooruit, Vrijstaat O./De Werf,
Kunstenwerkplaats Pianofabriek

support

KASK – School of Arts / Ghent, de Vlaamse
Gemeenschap, de Vlaamse
Gemeenschapscommissie, Casco Leuven

big thanks

Didier Annicq, Sébastien Hendrickx

Burning Ice#10 is supported by Imagine2020 and
the Creative Europe programme of the European
Union.

IMAGINE2020
Art and Climate Change

MOUNT TACKLE

nl/ *Mount Tackle* is een beweging in drie delen voor jong en oud: 60 minuten, een beetje dans, en een open einde. Je kunt na een uur vertrekken, of toch langer blijven. Wandel misschien wat rond, ga op verkenning, of relax een beetje. *Mount Tackle* bestaat uit veel spullen – je mag die aanraken of met rust laten. Soms zijn we in het donker en kwetsbaar, take care.

- Heike Langsdorf stond al eerder in het Kaaitheaterprogramma, onder andere met de locatieprojecten *Postcards from the future* (2010) en *Sitting with the Body 24/7* (2015). Naast haar artistiek werk is ze verbonden aan het KASK als onderzoeker en docent.

fr/ *Mount Tackle* est un mouvement en trois phases pour jeunes et moins jeunes : une trajectoire de 60 minutes, un peu de danse et une fin ouverte. Au bout d'une heure, vous pouvez quitter la salle ou rester. Promenez-vous peut-être, découvrez les lieux ou délasssez-vous. *Mount Tackle* consiste en beaucoup de choses qui peuvent être touchées ou laissées intouchées. Parfois, nous avançons dans l'obscurité et sommes fragiles, take care.

- Heike Langsdorf était déjà à l'affiche du Kaaitheater, entre autres, avec les projets hors les murs *Postcards from the future* (2010) et *Sitting with the Body 24/7* (2015). Outre son œuvre artistique, elle est chercheuse reliée au KASK où elle enseigne aussi.

en/ *Mount Tackle* is a movement in three parts for young and old: a 60 minute trajectory, some dance, and an open end. You can leave after one hour or stay. Maybe walk around, scan and discover or just hang out. *Mount Tackle* consists of lots of stuff. Many things can be touched or left alone. Sometimes we are in the dark and fragile, take care.

- Heike Langsdorf has previously featured in the Kaaitheater programme with pieces including the on-location projects *Postcards from the future* (2010) and *Sitting with the Body 24/7* (2015). In addition to her artistic work, she is affiliated to KASK as a researcher and tutor.

EEN BERG VOOR IEDEREEN

een interview met Heike Langsdorf, door Eva Decaesstecker (Kaaitheater, november 2016).

Op scene staat een grote berg. Langzamerhand komt die in beweging. Na een aantal projecten in de stad zoals *Sitting with the body 24/7* (2015) en *Postcards from the future* (2010) keert Heike Langsdorf met *Mount Tackle* terug naar de theaterzaal. Met deze voorstelling opent ze ook de tiende en laatste editie van het Burning Ice festival. “*Mount Tackle* is een uitnodiging om een publiek te laten nadenken over onze omgeving, gebeurtenissen en de mensen rondom ons.”

Met het collectief C&H, dat je samen met Christoph Ragg en Christophe Meierhans had, ontleedde en onderzocht je de codes van het theater, waarna je die reflectie meenam naar de publieke ruimte. Nu keer je dus terug. Waarom?

Mount Tackle is tot op zekere hoogte een vervolg op *Sitting with the body 24/7*, al zie je dat misschien niet meteen. Een groep performers voerde toen een week lang van 's morgens vroeg tot 's avonds laat in een grote etalageruimte in het midden van de stad een opeenvolging van verschillende lichaamspraktijken uit. Velen liepen voorbij en wierpen een vluchtige blik op wat er binnen gebeurde. Met degenen die langer bleven, voerden we wel honderden gesprekken. Sommigen vonden het superspannend, anderen waren in de war. Het werd duidelijk hoe verschillend mensen naar het werk keken. In een theaterzaal zien toeschouwers iets van het begin tot het eind. Je zit allemaal samen in een *belly* naar één ding te kijken. De concentratie is groter. *Mount Tackle* wil een aantal kenmerken van de openbare ruimte transponeren naar de context van een theaterzaal.

Wat neem je dan mee van de publieke ruimte naar de theaterzaal?

Die minder gerichte focus van de aandacht bijvoorbeeld. De concentratie die een theater met zijn onderscheid tussen podium en publiekstribune veroorzaakt, is maar één mogelijkheid van vele. We onderzoeken de ongerichtheid, de openheid, de verstrooidheid... die de ervaring van de openbare ruimte typeert. *Mount Tackle* wil toeschouwers meer zelf laten beslissen naar wat ze kijken, terwijl er toch dat gemeenschappelijke tijds kader is dat een voorstelling in een theaterzaal kenmerkt. De publieke ruimte is ook een omgeving waarin ontmoetingen kunnen plaatsvinden tussen soms heel verschillende soorten mensen. Een divers publiek is ook een belangrijk uitgangspunt van *Mount Tackle*. We willen mensen met heel verschillende leeftijden en culturele achtergronden kunnen uitnodigen. Dat confronteert ons met interessante problemen. Niet iedereen hanteert dezelfde theatercodes. Als je naakte performers op scène plaatst, dan sluit je bijvoorbeeld velen uit. In de publieke ruimte houd je gemakkelijker rekening met die verschillen. We stelden ons ook de vraag of we kinderen zouden toelaten. En vanaf welke leeftijd dat verantwoord was. Hoe richten we de ruimte in zodat iedereen overal kan komen. Welke impact heeft dat op de veiligheid? We moeten dus met heel wat rekening houden, waar je je normaal gezien geen zorgen over moet maken in een theaterzaal.

Je vertrekt vanuit het idee dat iedereen welkom is in *Mount Tackle*. Hoe willen jullie een divers publiek bereiken?

Culturele instellingen worden vanuit de politiek sterk aangemoedigd om een divers publiek in de zalen te krijgen. Vaak ontstaat in de schoot van de publiekswerking van een instelling een doelgroepenbeleid. Die is niet interesse-gebaseerd, maar genre-gebaseerd. Er wordt vanuit gegaan dat een bepaalde doelgroep meer interesse zou hebben in die bepaalde voorstelling dan in een andere. *Mount Tackle* heeft veel verschillende en tegelijkertijd aanwezige kijkculturen nodig om echt tot leven te komen: jong, oud, al dan niet geïnteresseerd in theater, hier opgegroeid of elders. We werken erg *low-key*. We willen zien hoever we geraken via mond-aan-mondreclame binnen zoveel mogelijk verschillende groepen. Als er van al die mensen een paar komen, dan hebben we een ander publiek. Tegelijk proberen we in de aanloop naar de première verschillende tactieken uit. Het is echt een experiment.

De diversiteitsvraag deed jullie ook nadenken over de communicatie rond de voorstelling. Vertel eens?

Het initiële, nogal radicale uitgangspunt was om enkel met tekeningen te werken, naast een titel en een ondertitel. Na veel twijfel, ook vanuit de communicatieteams van onze partnerorganisaties, hebben we dat idee wat bijgesteld. Peter Vercruyse, die veel met lagere scholen in Brussel werkt, merkte vervolgens op dat velen het eerste tekstje in de brochure niet snapten. Ik heb daarom verschillende versies gemaakt van het communicatietekstje. Hoewel de voorstelling geen gesproken taal hanteert, is er wel een heel linguïstische zoektocht aan vooraf gegaan. Welke woorden en tekens lokken welke gedachten of sferen uit bij verschillende lezers? Er bestaat niet één perfecte omschrijving van een werk. Iedereen interpreteert de voorstelling anders, wat fantastisch is. Een toeschouwer kan anderen achteraf uitnodigen met de woorden die hij vindt op basis van zijn persoonlijke interpretatie. We zijn uiteindelijk bij tekeningen uitgekomen, en een tekst die een publiek concreet uitnodigt, zonder te zeggen waar de voorstelling over gaat. Alles wat op de tekeningen te zien is, zal ook aanwezig zijn in het stuk. Het is aan de kijker om dit alles te ontdekken.

Tijd is een aspect dat regelmatig onderzocht wordt in je werk. Dat zagen we al in *Sitting with the body 24/7*. Nu duurt de voorstelling precies zestig minuten, en tegelijk ook langer. Wat fascineert jou aan het spelen met tijd?

De duur van een voorstelling is iets wat mensen aan kan trekken of afschrikken. Als je vraagt hoelang iemand die niet zo vaak naar het theater gaat, in een zaal wil zitten, dan is een uur meestal het maximum. We merkten dat ook bij *Sitting with the body 24/7*. Veel mensen vonden het leuk om een uurtje te komen kijken en dan weer weg te gaan. Moesten we aankondigen dat *Mount Tackle* twee of drie uur zou duren, dan zouden we waarschijnlijk enkel hen bereiken die graag naar theater gaan. Vertrekken van 60 minuten, daagde ons uit om in een heel korte tijd een boog te maken, en mensen verschillende inhoudelijke lijnen doorheen het stuk te laten ontdekken. In het begin zie je geen performers. Hier en daar zijn er wat ledematen zichtbaar in de berg, maar het geheel is een

installatie waarin vooral klank en licht de hoofdrollen spelen. Je kan koffiedrinken en appels eten. Je kiest hoe dicht of ver je van die berg wilt blijven. Je kan zelfs door de berg heen kruipen. Anderzijds merkten we dat het niet mogelijk was om alles wat we in dat eerste uur opbouwen, zomaar stil te zetten. We kozen daarom al heel vroeg in het proces voor een lange fade out met een aantal hidden tracks na dat eerste uur. Toeschouwers kunnen zelf kiezen of ze blijven of al vertrekken.

***Mount Tackle* is een van de openingsvoorstellingen van de laatste editie van het Burning Ice Festival, dat kunst toont die een rol speelt in de transitie naar een duurzame samenleving. Hoe past jouw voorstelling in dit festival? Welke rol heeft de kunstenaar in die transitie?**

Hoe kan een kunstwerk bijdragen aan een duurzamere toekomst? Dat kan door als kunstenaar politieke uitspraken te doen, maar ik ben meer geïnteresseerd in hoe een *esthetische ervaring* verandering teweeg kan brengen. Ik ben niet zo goed in de les spellen, dus ik houd me liever bezig met wat ik 'een conditie scheppen' noem: de kijkers mens laten zijn in een theatrale setting, hen laten waarnemen wat gebeurt en hen de tijd geven om hierover na te denken. *Mount Tackle* is een uitnodiging om een publiek te laten nadenken over onze omgeving, haar bronnen, gebeurtenissen en de andere mensen die haar bevolken. Het is een experiment dat grote ideeën over diversiteit heel concreet wil aanpakken, waarin je jezelf tegenkomt via je sensorische en intellectuele capaciteiten. Ik denk dat in onze superdiverse samenleving heel veel verschillende ideeën over kunst naast elkaar bestaan. Hoe kunnen we op verschillende manieren naar een werk kijken zonder elkaar te veroordelen? Hoe kunnen verschillende vormen van kennis met elkaar in gesprek gaan? Hoe kunnen we een gezamenlijke cultuur ontwikkelen. Misschien moeten we tegelijk ook niet forceren om alles samen te doen, maar elkaar soms alleen durven laten. Dat zijn grote vragen, waar ik niet direct een antwoord op heb, maar die volgens mij wel van belang zijn binnen die transitie.

more BURNING ICE #10

**Niko Hafkenscheid,
Hedvig Biong &
Pablo Castilla**
Syden

Syden means 'South' in all the Scandinavian languages. It evokes a Southern holiday destination: warm, cheap and with every amenity. The musician and composer Niko Hafkenscheid, the visual artist Hedvig Biong and the film-maker Pablo Castilla explore the mystery, authenticity and perversity of this parallel universe.

Kaaistudio's • 6>7/12 • performance/music

David Weber-Krebs
Tonight, Lights Out!

For ten years now, we have all been turning out the lights together during the annual Earth Hour. In *Tonight, Lights Out!*, David Weber-Krebs does the same thing: not on a worldwide scale but with a group of sixty people in a theatre space.

Kaaistudio's • 7/12 • performance

Myriam Van Imschoot
What Nature Says

What is nature saying to us? Myriam Van Imschoot carried out research in a zoo, lay down beside a motorway with a trilling tuning fork, and discovered birds in the woods whose songs imitated chainsaws and ring tones. *What Nature Says* is a radiophonic performance that slowly calls into question your ideas about human beings, nature and machines.

Kaaistudio's • 9>10/12 • performance

Kate McIntosh
Worktable

Worktable is an invitation to destroy everyday objects. Armed with a pair of safety glasses and a range of tools, you can brutally hack to pieces or gently dismantle everyday objects. There is no question of rubbish: further instructions, other spaces and other actions follow. There's work to be done!

Kaaistudio's • 4>10/12 • performance